

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 356/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jana Uhrinová s. r. o., Bezručova 1, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/1/2024 z 19. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania v civilnom spore.

II.

2. Rozsudkom okresného súdu bolo sťažovateľovi uložené zaplatiť žalobcovi 31 070,92 eur za opravu auta. Sťažovateľ namietal, že auto patrilo obchodnej spoločnosti, ktorej bol spoločníkom a konateľom, zmluvu so žalobcom neuzavrel za seba, ale v mene tejto obchodnej spoločnosti. K tomu okresný súd uviedol, že sťažovateľ nepreukázal, že žalobca vedel o tom, že koná v mene tejto obchodnej spoločnosti. Proti tomu podal sťažovateľ odvolanie. Tvrdil, že objednávateľom opravy bola obchodná spoločnosť, čo má vyplývať z toho, že predchádzajúce opravy auta objednala a zaplatila táto obchodná spoločnosť, z čoho žalobca musel vedieť, že objednávateľom nie je on, ale obchodná spoločnosť, a žalobcu požiadal, aby na faktúrach vystavených na neho uviedol obchodnú spoločnosť. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil, keďže žalobca nemohol z komunikácie a s uzavretých zmlúv so sťažovateľom vedieť, že sťažovateľ nekoná za seba, ale v mene obchodnej spoločnosti. Podľa krajského súdu nebolo podstatné, kto v minulosti objednal

opravu auta, a žalobca nebol povinný skúmať, kto bol v čase objednania jeho vlastníkom. Bolo na sťažovateľovi, aby pri každom právnom úkone vo vzťahu k žalobcovi jednoznačne identifikoval, že koná za obchodnú spoločnosť. Zdôraznil, že sťažovateľ začal tvrdiť, že opravu si objednala obchodná spoločnosť, až potom, ako mu žalobca doručil faktúry.

3. Proti tomu podal sťažovateľ podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie z dôvodu nesprávneho procesného postupu, ktorým mu bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. K tomu malo dôjsť nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu a porušením zásady rovnosti strán. Znova uviedol, že opravu si objednala obchodná spoločnosť a krajský súd nedostatočne zohľadnil to, že auto bolo v databáze žalobcu vedené na obchodnú spoločnosť. Poukázal na to, že na jeho t'archu nemôže ísť to, že žalobca vytvoril zákazkový list na jeho meno. Taktiež uviedol, že nie je zaužívané, aby pri odovzdaní vozidla sa k menu a priezvisku dopísali údaje obchodnej spoločnosti. Okrem toho nerozumie, prečo má zaplatiť za opravu, ak krajský súd dospel k tomu, že auto patrí obchodnej spoločnosti. K porušeniu zásady rovnosti strán sťažovateľ namietol, že spor voči nemu mal byť vedený ako spotrebiteľský a z tohto dôvodu mu malo byť priznaných viac práv, pokiaľ ide hodnotenie dôkazov, že zmluvu so žalobcom uzavrel ako konateľ obchodnej spoločnosti, a nie ako fyzická osoba.

4. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Odkázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, najmä pokiaľ ide o konštatovanie, že žalobca nemal odkiaľ vedieť, že pri objednaní opravy sťažovateľ nekonal za seba, ale ako konateľ obchodnej spoločnosti. Podľa najvyššieho súdu krajský súd dostatočne zodpovedal všetky relevantné otázky a nespokojnosť sťažovateľa s odôvodnením rozsudku krajského súdu nemá za následok jeho arbitrárnosť. K zásade zachovania rovnosti strán konania najvyšší súd uviedol, že sa prejavuje len v procesnej rovine tak, aby strany mohli v rovnakej miere realizovať svoje procesné práva. Neprenáša sa však do hmotnoprávnej roviny tak, že tvrdenia jednej strany treba považovať za pravdivé, a to na úkor druhej strany.

III.

5. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd formalisticky vyhodnotil skutkový stav, ak uprednostnil záver, že zmluvu so žalobcom uzavrel on a nie obchodná spoločnosť. To je podľa sťažovateľa v rozpore s jeho rozhodnutiami (2Cdo/126/2022, 1Obo/16/2008). Je toho názoru, že v konaní vystupoval ako spotrebiteľ, a preto mu súdy mali priznať vyššiu mieru ochrany. Sťažovateľ ďalej uvádza, že súdy sa vôbec nevyporiadali s otázkou platnosti postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu bez jeho súhlasu. Preto uznesenie najvyššieho súdu nespĺňa ústavnoprávne požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

IV.

6. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

7. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade

je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia (II. ÚS 65/2010).

8. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie je zamerané na výsledok, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd pri svojom prieskume nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň či majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021).

9. Ústavná sťažnosť je pokračovaním vyjadrenia nesúhlasu sťažovateľa so skutkovým záverom okresného a krajského súdu o tom, že opravu si objednal sťažovateľ, a nie obchodná spoločnosť, ktorej bol konateľom, keďže žalobca nevedel, že sťažovateľ koná za túto obchodnú spoločnosť. Sťažovateľ túto námietku vyjadruje tak, že najvyšší súd formalisticky vyhodnotil skutkový stav, ak uprednostnil záver, že zmluvu so žalobcom uzavrel on, a nie obchodná spoločnosť. Úlohou najvyššieho súdu v konaní o dovolaní však nebolo vyhodnocovať skutkový stav, ale to, či okresný a krajský súd svoj skutkový záver riadne zdôvodnili tak, že tým sťažovateľovi neupreli jeho procesné práva v miere porušenia jeho práva na spravodlivý proces. Preto sťažovateľom tvrdené formalistické vyhodnotenie skutkového stavu najvyšším súdom nemožno považovať za dôvod, pre ktorý by sa najvyšší súd vôbec mohol nesprávne vysporiadať s jeho dovolaním. Okrem toho je skutkový záver rozhodnutí okresného a krajského súdu riadne zdôvodnený, keďže vychádza z konkrétnych a preukázaných okolností komunikácie sťažovateľa so žalobcom.

10. Sťažovateľ svoju argumentáciu podporil poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu, no ním uvádzané právne názory najvyššieho súdu nezodpovedajú obsahu týchto rozhodnutí. Sťažovateľom citovaný právny názor (ak je z okolností právneho úkonu zrejmé, že osoba konala ako štatutárny orgán, nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že konala ako fyzická osoba, hoci v právnom úkone nie je spoločnosť výslovne označená) sa v rozsudku sp. zn. 2Cdo/126/2022 vôbec nenachádza. Ani jedno z týchto rozhodnutí nie je relevantné vo vzťahu k sťažovateľovi. Prvé rozhodnutie sa týkalo riešenia otázky obmedzenia konania konateľa voči tretím osobám a druhé zodpovednosťou konateľa za škodu pri povinnosti konať s odbornou starostlivosťou.

11. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky na žalobcu, bolo na sťažovateľovi, aby preukázal existenciu dohody vylučujúcej postúpenie pohľadávky podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré predstavuje výnimku z pravidla, v zmysle ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (§ 524 Občianskeho zákonníka). Keďže sťažovateľ nebol zmluvnou stranou zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a postupcom, pri absencii dohody o vylúčení postúpenia nebola otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky relevantnou. Sťažovateľ a ani obchodná spoločnosť, za ktorú sťažovateľ tvrdí, že konal, totiž v rozpore s § 526 Občianskeho zákonníka cenu servisných prác dobrovoľne žalobcovi, ako ani právnenému predchodcovi žalobcu neuhradili.

12. Rovnosť strán v civilnom konaní sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd

(III. ÚS 48/2025, III. ÚS 199/2025). Vedenie sporu s ochranou slabšej strany podľa § 290 a nasl. Civilného sporového poriadku predstavuje istú mieru modifikácie vedenia civilného konania, čo však v žiadnom prípade nezakladá povinnosť súdu viesť dokazovanie na prospech slabšej strany. Vyhodnotenie dôkazov v rozpore s predstavou sťažovateľa tak nemožno hodnotiť ako zásah do rovnosti strán.

13. Najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľa vysporiadal procesným predpisom predpokladaným spôsobom a konkrétnou argumentáciou vylúčil, že by rozhodnutiami a postupmi okresného a krajského súdu došlo k porušeniu procesného práva sťažovateľa na riadne zdôvodnenie rozhodnutia. To vylučuje, že by uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu uvedených ústavných práv sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu